

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ło kóždy łobotu w Smolerjez knihiciziscežerńi w Budyschinje a je tam ja šhtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

12. njedžela po swjatej Trojizy.

Sat. 3, 5—10.

Žedyn j najnadobnišich darow, kotrež cžłowjeka wu-
snamjenja psched druhimi štworjenjemi, je rěč. Žane škoz
nima jasyka k rěči naprawjeneho. Kał njednrbjak tehodla
cžłowjek šwój jasyk runje trjebaz k křwalbje teho, kiž je
jemu jón darik? Kał njednrbjak runje psches rěč hižom
cžłowjek škutkowacž k cžesczi šwojeho Boha? A tola kał
njewužitnje šo runje na šwěcze jasyk husto wužiwa a kał
jara šo trjeba k hrěchaj! Kałke njesbože někotryžkuli psches
šwój jasyk na šwojim bližšim njedokona? Tak je jasyk
mały štam a wšchał wulke njesbože móže dokonjeć. „Glaj,
šnačny wohen kajki lěš wón šapali, a jasyk je tež wohen a
šwět polny njeprawdosće,“ haj, kał šo wón w našim
tefće dale mjenuje? „njepokojna šta wěž, polna šmjert-
neho jěda.“ Tole wšchitko pak jasyk njeje po Božim posta-
jenju, ale hałle psches šleho cžłowjeka, kiž jón njewobtnježi.
Njednrbjak tehodla kóždy cžłowjek na to hladacž, šo by
šwój jasyk wobtnježi? Kóždy wšchał wě, kał lohzy šo
jemu druhdy njeprawe šłowo wužunje; ale kał hlubošo je husto
tajke šłowo bližšeho šranišo a na jeho štrowosći žrało,
wo tym šebi tón abo tamny šwjeršchny cžłowjek njeje
žaneho pschemyšlenja šezinił. Tehodla chze našch dženzni-
šchi tekst našche dušche powucizč wo wulkim škaženju hrě-
chow jasyka.

Šladajće šo hrěchow jasyka!
Wopomńće jenož, 1. kał lohfo je škucžimy,

2. kajtu šškodu nacžinja, 3. kał je wostajimy.

Njeh pschezo rěčju tak, šo móžu wobštač wšchudže,
Njeh je rta njewuńdže šle šłowo mjes tych ludži.

1. „Tak je jasyk mały štam a wšchał šo wulkih
wězow křwali.“ Haj, cžłowjek jón wšchał husto ša něšto
džerži, na cžož njetrjeba tak wošebje kěžbu měč. Ale
kał bórny je někałke šranjaze šłowo wuprajene, wošebje
hdyž šo někał rošněwašch na šwojeho bližšeho, abo
hdyž šu hlowny picžkow psches picže rošhorjene; kał bórny
je potom někałke štarodawne pscheczělstwo roššlamane; a
tola hdyž šebi tu wěžku pschemyšlišch, dha njeje teho hódna
była, šo hałle šo tak k hrěchom wobczězišch. Njeje pak
ta šškoda psches njeshludženny jasyk pschishčła? Abó ty
šady křhibjeta šwojeho bližšeho wo nim rěčišch a bórny
bjes pschemyšlenja tež něšto njewěrne wuprajišch, dokelž
wón to njeshlišchi, a to šo dale nješe, a ty mašch šo
šamolwicz dla pschishłodženja! Čžehodla pak tak lohzy
j jasykom šhrěšchimy? Dokelž šebi myšlimy, šo bjes próžny
šwoju cžescž šebi šdžeržimy a šwoje prawo šebi ššowamny;
ale to by wopacžne wašchne bylo, a jenož Boži hněw na
šo šopimy. Husto pak tež cžłowjek tehodla tak lohzy j jasy-
kom šhrěšchi, dokelž wuprajene šle šłowo ša ničšo wazne
njedžerži, a tola ma tež wono šwoju móž. Tak lohzy
psches jasyk hrěch nastanje, šo našch tekst praji: „Kóžde
pschirodženje tych šwěrjatom, ptašow, hadow a móškich
džiwinom budže ššludžene a ššludžene je wot ludži; ale
jasyka žadyn cžłowjek ššludžicž njemóže.“ Tehodla hladajće
šo hrěchow jasyka!

2. Rajtu schodu wone naczinia! Najpriedy na naschej duschi, dofelž so wobmasa a Boži hněw so na nju pschinješe. Ať tajke nahle wuprajene šle słowo nam měr wošmje, ať rucze hač šebi jo rospomnimy! Rajtu schodu pať móže šly jasny bližšemu naczinicz! Š hrubym słowom móžesh jemu zny wješełosc rubicz a jemu nje-měr do wutrobny pschinješč; ať šebi hušto šubodža tola psches łosy jasny měr žiwjenja kaža; haj, ty móžesh šwojemu šobucžlowjekejš psches šranjaze słowo tež zny móž t džělu wšacž a jeho do čziščje nješbožowneho čžlowjeka pscheměnicž! Ty pať šy wina na jeho nješbožu; pschetož tajke nješpsche-myšlene słowo je šwój jěd wopokasało. Njesh so tola tehodla łóžny mješ nami, kiž rad šwojemu jasnyej wolu dawa, kiž lohko so da t hrubym słowam štorhnyčž abo šamo so nad tym šwješeli, šwojeho bližšeho t hidženja-połnyimi słowami pošypacž, štroži dla tajkeho hrěschneho wašchnja. Šchtó pať je, kiž nam tajke jědojte słowa do rta dawa? Šly nješpschecžel, kiž so wješeli, hdyž ma naš rot pod šwojej mozu a móže nam a druhim psches njón schodžicž. Tehodla jemu nješschidačje! Rajti dobytł pať ščóncžnje tón ma, kiž je šwojeho šobucžlowjeka psches šranjaze abo pschišłodžaze słowa do hubjenstwa pschinješł? Žadny, jeno šame čžežke facze a čwilu. Duž so bjermy na šedžbu psched hrěchami jasny!

3. Ať pať je woštajimy? Najpriedy hdyž šebi roš-pominamy, t čzemu je Bóh tón šnjes nam rěčž daril: t čžescži a šhwalbje Božej a potom so bychmy so mješ šobu šrošymili a šebi radžicž mohli, haj so mješ šobu powucžili wo tym, šchtož je nam wužitne, wo našim žiwje-nju a wo wěčnosťi, a šebi pomhali a šlužili. Našch Šbóžnik praji: Žohnuječe tyč, kiž waš poklija; prošče sa tyč, kiž wam schłodža a pschecžehaju waš. To je prawe wužiwanje jasny. Niz pschišłodžecž dyrbimy so na šwojeho bližšeho, ale jeho šamolwicž, derje wo nim rěčžecž a wšchitko t lěpschemu wobrocžicž. Šdyž čže šchtó t hněwej honi, njeje dha to najnadobnišče, šo njedacž t hrěchejš šobu štorhnyčž abo šłóscž se šłóscžu šapłacžicž, ale wodacž a t luboscžu pytačž dohnyčž? Je šnano Josef na wužmě-schaze słowa šwojich bratrow šašo wotmolwil se šschim-džazyimi słowami? Ně, — a hlaj, woni dyrbjachu jeho hiščče pošdžišcho wo wodacže prošnyčž. Njeje našch Šbóž-nik wužměschaze a šranjaze słowa šwojich nješpschecželow šnješł a hiščče sa nich wo wodacže prošnyčž? Ať wjele žohnowanja pať wuškadža t praweho wužiwanja jasny! Ať móžesh ty měr roščerjecz psches mije a luboscže-połne słowo a ať šwojemu bližšemu šlužicž, hdyž jeho šamolwicž? Ať pať wošebje šwjašł mandželstwa šo pschezo bóle wobtwjerdži psches dobre a derjeměnjaze słowa! Teho dla pschemyšlmny šebi łóžde słowo, kotrež psches naš rot džę, žane nješmě šranjaze abo njewěrne byčž. Čhžesh pať šwój jasny prawje wužiwacž, dha dži t temu, kotrehož šy šranił, a šjednaj so t nim, šamolw teho, na kotrehož šy so pschišłodžal. Potom budže měr a špokojnosť tebe pschemodžecž na wšchěch pucžach, a tež twój nješpschecžel budže čže šnano šebi bórny wažicž a čže čžescžicž. „Šchtóž čže žiwjenje lubowacž a dobre dny widžicž, tón pojimaj šwój jasny, šo by šleho njerěčžal, a šwoju hubu, šo by njeludała.“ Šamjer.

K. w K.

Bnjeński spěw.

Džal a čžescž měj Bóh, tón mily,
Kiž nam bróšdu žohnuje,
Š łóžnym lětom nowe džiwny,
Móž a krašnosť požaže.

Džal a čžescž ša žohnowanje,
Kiž šmy t pola šhowali;
Šeho wóžne wobštaranje
Deščecž a šłónzo wobradži.

Džal a čžescž tom' šnješej dajmy,
Špěwajo a we ščutku;
Bratrow hlódných njewoštajmy,
Šmilni šmilnosť dostanu.

Džal a čžescž, dóž šemja Boža
Mošy plód nam t žiwnośći;
Šacž do rowa, šmjertnoš' łóža,
Šhwalmy Boha wješeli!

Handrij Zejler.

Čhinske předomanje.

Šedny čhinski předať evangelija tole pschirunanje nałožo-wašče:

Naš běšče muž, tón jedny džę do hlubokého podkopa padny a šo hač do schije do masaneho bahna pschepadže. Šni hibanja njemóžny, wón šadwělowawšchi wo pomož wołasche.

Pschypadnje runje Confucius nimo džěšče, tón wopomož-wołanje šašlyšchawšchi t podkopu pschistupi a t nješbožownemu dele wołasche: „Mój wbohi šobubratšje, mi je tebe jara žel; ale ať šy jeno ať njerosomny byčž mohł, šo šy tule dele padnył! Ša čžu čži tu dobru radu dacž: Dyrbjal-li šnadž šašo t tuteje hróšb-neje hlubiny wuńcž, dha bjeť šo prawje na šedžbu, šo wjazh dele njepadnjesh.“

Mješ tym tež buddhistiški měšchik pschistupi a na pschepad-njeneho tele słowa šłožowašče: „Wbohi pschecželo, mje jara boli, tebe jow delka widžecž. Ša myšlu, by-li šo tebi poradžilo, něhdže wo dvě tšecžinje abo jeno tež wo položju šo mi šbližicž, dha mohł čže pschimnyčž a wucžahnyčž.“ — Tola podarmo šo wopuschčěny próžowašče, šo by po ščěnje ať daloko horje šlěšł; wón se šwo-jeje šadwělnje wobštejnosť nješschindže.

Ščóncžnje bližšče šo šnjes šesuf a šašlyšchawšchi ščóžbne wołanje, šo wón rucze do hlubiny dele pusčči, nješbožownemu šwoju šylnu wumožerštu ruku poda a jeho wješele won wuwjedže. Potom pať wón na padnjeneho t wóčžkom połneje luboscže pohlada a džěšče: „Mój šyno, dži t měrom a njechrěsch dale wjazh!“

F.

Pschekhodžowanje.

Psched dolhimi lětami po minjenju lěčnych prošdninow jeneho šwojich něhdušchich wješnych wucžerjom wopytach, pschi čžimž tón w běhu rěče tež tole našpomni: „Šapucžował tón ščóž nješšym, a tule w našej malej wšy běch ať-rjez w šłódže žiwny. Ša šebi rad won nješwěrlich; pschetož lědma pucža namałach, hdyž njeběch wot pilnych žnješkich džělaczerjom widženy. Ši běšče to nje-špodobne šacžucže, šo dyrbjach šo pschekhodžowacž, mješ tym šo woni w horžym džěle štejachu; pschetož mi čžyščje šo pschezo šbacž, jako dyrbjeli t porštom na mnje pošasowacž a rjez: Šlejcže, šajke dobre dny tónle muž wužiwa! Tón t žyła njewě, šchto džělacž rěka. Pschetož to džę jim pschizpicž njemóžach, šo mohli dowidžecž,

taf ja wotpoczinka potriebam, a so mój duch tež pichi pšchethodžowanju runje taf w myšlenskim džele tež, kaž tam čželo žnjenzarjom w pólnym džele. Sa móžu prajic, so so wješelach, jako bčhu pršdniny skónčene."

Sa čžujach, so mój wučer fe mni rěčžesche, a so móžach tež i tutych słowow něšto wot njeho nawuřnecž.

F.

Bóh mje požohnuj!

Psalm 134, 3.

Bóh Wóčžez žohnuj mje!
Wón jako žórko hnady
Mój wukhow je a ščit
A křyschi moje žady;
Šym w nush, we horju,
Pod křichom khorosče,
Dha ščele pomoz mi
A duschu troštuj.

Šym Boži žohnuj mje!
We nim šym wobhnadženy
A i jeho šwjatej křwu
Wot hrěchow wučžiscženy;
Mi duschu šahowacz
Wón w šwojich ranach chžyl,
So hacž do wěčnosče
Bych žohnowany byl.

Duch Šwjaty žohnuj mje!
Wón špožč mi wukwjećenje
We wěrie do Křysta
A prawe wožiwjenje;
Nječ wón mi wulwa
Měr Boži do dusche,
Dha pola Boha šym
Sa wěčnje we hnadže!

K. A. Fiedler.

Sserbowka.

Historiska novella wot R. Židuša. Sežerbsčžil K. A. Fiedler.
(Božracžowanje.)

Wječorne słonzo runje šwoje pošlednje pruhi na semju wulwašche, jako bč ta knježna i horje šloženej słowu a i pošbėhnjenymaj rukomaj tele słowa wuprajowala. Šejnej priedy blėdej ličžy bėšchtej šo pšhes rospalitošč pocžerwjenulej, a jejnej wóčžy šo we wohnju rožžahłosče blyščžeschej. Šomalu šo nětko wobrocž, so by pola jeneje pšhecželnizy šwojeje macžerje městacžko wotpozinka pytała, hđžez mohla ja čžap čželneje hoščizny pšchewnacž, jako njejabžy nawalnu teptanzu šoni, šo i šoškom bližazny, ša-šlyšcha. Šėdy bč Mařka šwojej wóči tam šložila, i wotkal šon šchum pšchihadžesche, jako tež hižom džebacžo jėdnizy pšchi pohrjebniščžowej muri šastachu, po šdacžu w njewěštosč, hđže dyrbjachu šo wobrocžicž. Nawjedowar tych šamych šdasche šo jej šnath byčž. Tu wyšofu podobu, tu blyščžazu brón, to šejhrawaze piero bč wona hižom ras widžala. Dyrbjal to wón byčž? Nětk wón i šonja šłocž i te ščėrofe wrota i pohrjebniščžu wotewri; wón šracžesche i nej a da šo i tej pošlašchlewjerjowanej takle do rěčž: „Njedžiwajčž, so Waš mylu; ale mi je wažne šhonicž, šaf tale wješ rěka, šotraž pšched nami leži. Močžecž mi to powjedžicž?“

Mařka šebi šchlewjet i woblicža šchtrnyhny a na Siegmunda

lubosčžiwje hladašche. Še špodžiwanjom jeho hlad na tej rjanej holčžy wotpozowasche, ale wón ju hnydom njepšona. Šo njepšucžene draščenje, to pšchemėnjenje pšhes wustate čžerpjenje, to měst, hđžez ju njewočžakowasche, špěščne pošnacž šadžewachu. Šaž šonina w džėčžazej bajžy šo wona jemu šjewi.

„Njane holčžo, ššto taf še špodžiwanjom na mnje šhladujesč a mi žaneho wotmošwjenja njedasč?“

Wona šwój rót wotewrišchi i wurasom najšlubšcheje bolosče rjekny, do šotrehož šo čžichi poroč mėšchesche: „„Šiegmundo, njepšajesč mje wjazžy? Šsy Šy ja něšotre dny šwoju Mařku šabył?““

„Mařka? haj, Šy šy!“ Wón jejnu ruku šapšchija, ju na šo ščžahny a do šwojeju rukow šamkny.

„„Šladaj hew!““ wona džesche, mješ tym šo šo i jeho wobječža žunjo wuriny, „„tule mój nan leži; pšched hodžinu šmy jeho pohrjebali. Š wón bu hanibnje pšhesčžehany a šłonzowany, a i nim šu naju rjane nadžije do rowa špadnyke. Šowle na tymle mėšče šym jemu nad jeho wohidnymi mordarjemi wječenje šlubila, a ja wēm, Šy jo šo mnu džėlišč.““

„Šaj, ja mėjach hižom priedy wšchu pšchicžinu i temu, a nětko je wona podwojena. Šy móžesč na mnje hacž do šmjercž twaricž.“

Wona šo na njeho šlehty, a přeni šróčž šo jejne šlyšy ro- njachu a po panzeru jejneho nawoženje dele šulachu. Šutroba bč šo jej i tym trochu wolóžila a po šastawžy wona šašo pocža: „„Šraj mi, i wotkal pšchidžesč, a ššto Šebje a tamnych muži šem wjedž?““

„Dyrbju šo nětkle i šrótku wuprajicž; pšchetož moji ludžo na mój wrot i njepšerpliwošču čžakaju. Dženša wječor Šže šašo widžu, a potom chžemoj šwoje podešžišny wumėnjecž. Šsym Šužitow namakał a šo jim pšchisamknył. Ššchi muri widžišč šhesčžoch wot nich, mojeju šlužbnikow a jeneho šerbškeho wuhlerja, šotremuž mam šo wjele džakowacz. Šsym jako wobhonjerjo do priedy pošłani, a hiščž do pošnožy dwė ščž Šužitow šem pšchicžehnjetej, šotrymž budža jutšje hiščž 5000 šłėdowacz, mješ tym šo je jich runje taf wjele pšched Šudyschin a dwójžy taf wjele pšched Šhorjelč čžahnył, šotšiz šo po dohycžu tuteju městow pšched Šhocžebusom i nami šjednocža, šo byčmy potom braniborskeho maršhrabju w jeho štraju šbili. Šaž widžišč, je po šajkim šładnosč i wječanju data, a hđž tež šu moje nadžije na šažženje noweho šerbškeho šraleštwu i bližichim šesnacžom Šužitow štok došale, dha je tola hiščž njepuščžu. — Ale nětko nije čžap, wo mojih planach rěčžecž. Dženša wječor chžu Šži je wobšchėrnje šžėlicž, pšchetož Šy móžesč jako šlubatowaišcha wjele ša jich wuwjedženje čžinicž. Šola hđže Šebje nadešdu?“

„„Ššchewodž mje hacž i mojemu wobhđenju, hewaf mje i čžėška šašo namakasč?““

Š loška pošupowaschtej nětko tej młodošnej podobje pšhes čžiche pohrjebniščž po wšy hacž i temu domej, hđžez čžėlna hoščžina hiščž šłončžena njebč. „„Ša nětko w božemje, Šy luby,““ Mařka šchepny; žaneho šoscha, žaneho šłócža rukow! Njepšwidžišč, šaf šušodžo pšhes wotna šutaju a pošłuchaju? Šalkapaj čžišche šši šróčž do tuteho mašeho wotna, hđž pšchidžesč. Šono i jenej šomoržy pošla byšlanškeje štwy šlyšcha. Šo nije šo ja nětko wročžo ščžahnu a na Šwój wrot še žedženjom wočžakaju. Ša taf dolho w božemje!““

Wona šo w domje šhubi, a Šiegmund šo i šwojim ludžom wročž, šotrychž hnydom na šnježi šróđ wjedžišche. Š šróšbu wobhđlerjo šašlyšchachu, šo dyrbja Šužitow šošpodowacz, a wšcho móžne čžinjachu, jich dohycž a šebi pšchihilnyh ščžinicž.

Sako bēšche ſo doſpołnje ſaczmiko, Siegmund pſches cziču wjeſ kraczeſche. Stōncznie pſched domom poſaſta, kotrhž kedžbliwje pruhowaſche. Nētlo bē ſebi ſwojeje wēžy wēſty. To bēſche to małe woſno, kotrež jemu Maſka poſaſa. Sako teho dla bliže pſchiſtupi, wuhlada ſwoju rjanu njewjeſtu, kotraž na jednorym drjewjanym ſtole ſedžeſche; hłowu mējo na lēwu rufu ſeprijenu, bēſche wona do hłubofich drēmow ponōrijena. Najſſerje jecho hiſchcze njewocžafowaſche; pſchetož jaſo wōn cziſche ſaſkapa, wona poſkoczi, t wołnjeſchu ſtupi a wołomiſ proſcze pſches nje hładaſche. Pſcheczelne t hłowuſimnjenje ſcžehowaſche, wona ſo cžornu jecžku woblecze a wuſtupi potom cziſchinko t domu na drohu a na boł ſwojeho lubowaneho.

„Daj namaj ſe wſy wuńcž, ale niž pſche dałoſto“, wona pſcheczelne rjeſny. „Tola nē“, ſebi po krōtkim pſchemyſlenju ſama nacziſny; „dyrbimoi hiſchcze pola tſjoch wobhydlenjom nimo, a by mi boloſtnje byſo, hdy bychu mje czi doſtri ludžo ſa njedoſtojni džerželi, džowka poſlednjeho krala bycž. Eſlėduj mi do ſahrody: tħmurne ſdōnki ſchtomow naju cžēmnej podobje potaja!“

Wona pſches dwōr kraczeſche a wotewri wrōtka, do ſahrody wjedžaze, kotraž bē t mnohimi ſadowymi ſchtomami poſadžana. Siegmund jej mjelczižy ſa pjatomaſ pſedowaſche, a jaſo bē Maſka wrōtka ſaſo ſawrjela, ju wōn t lēwej rufu wobja. Wona hłowu na jecho ramjo potuli, a domērliwje wonaj mjeſ tħmurnymi a poł wotkopjenitymi ſdōnkami horje a dele tħodžejchtaſ.

„Maſka“, Siegmund ſapocž, „mi je boloſtnje, po prēm ſaſowidženju hnydom wo dželenju rēcžecž, ale nuſnota to porucž. Dyrbiſch ſe ſwitaniom wot jow prjecž!“

„Njemōžu pſchi Tebi woſtačž?“

„Nē! w hukiſkim lēhwje ſo žane žōnſke njecžerpja. Naju ſjenocženſtwo by ſo jaſo njecžiſtotne ſnajomſtwo wobhladaſo a Tebe a mje ſahubiſo.“

„Hdžeha pał dyrbiu woſhe wopuſchcžene ſtworjenje cžefacž?“

„Do Rhocžebuſa!“

„Hu! mje tał ſyma pſchebēhuje pſched tym mēſtom, t kotrehož deſchcž ani frej mojeho nana hiſchcze woplofał njeje.“

„A tola je jeno tam wēſtoſcž a wjecženje namaſacž.“

„Wēſtoſcž njeje ani tu, ani tam, a tam ſnano hańba na mnje wocžafuje.“

„Tu je wēſta ſmjercž, a tam wē kralowa džowka hanibu wot ſo wotdžeržowacž.“

Maſka wołomiſ ſa tym myſleſche, a Siegmund poſraczeſche: „Seli mōžeſch ſo roſſbudžicž, ſwoju wēru wotpſchiſahacž, dha ſy pſched Ħuſitami wēſta; pſchetož woni drje žony lōnžuja, ale je njewonjecžecžuju.“

„Sa ſwoju wēru njepſchemēnju: Moja macž je w njej wumrjela, a pſched mało hōdžinami haſle je mōj nan po waſchujach naſcheje žyrſwje t poſlednjemu wotpocžinkei pſchinjeſenju.“

„Dha dyrbiſch tał ručje hačž mōžno, wot jow cžefacž. A ſo ſo Eži jeno wuſnamam, najlubſcha, Twoja a moja nadžija ſa pſchichod je na to ſałožena, ſo Ty do Rhocžebuſa džeſch.“

„Budža mje pał tam pſchijecžž?“

„Wjeſ dwēla! By to njecžlowjecžne ſaſhadženje byſo, hdy bychu chžyli wjeſnych ludži, t mēſtu pſluſchazhch, wot ſwojich murjow wotehramacž.“

„Ty rēcziſch wo naju ſtarich nadžijach, mōj drohi“, wona želnoſcžiwje džeſche; „ač, to njeje jeno ſmjercž mojeho nana, kotraž mi nad jich dopjelnjenjom ſadwēlowacž dawta, je to wjele bóle tupoſcž mojeho luda. Na jecho poſbēhnjenje njeje twaricž; wōn njemōže ſo wjažy t myſli ſwobody poſbēhnycž; te nēſotre dny, kotrež ſym tudy pſchebēla, mi ſa to ruſuja.“

„Ty we ſwojim želenju pſche cžorne widžiſch. Ežeho dla njedyrbjał nam pſchimiſowacž, hdyž mamy mōž a ju t temu nałožujemy, jemu jecho brēmjo wotewſacž?“

„Pſches cžo pał t možy pſchińcžž?“

„Pſches Ħuſitom. Kralow drje woni njepoſtajeja, ale na wjedowarjom; a jeli ſo mi poradži, nad cžimž njedwēluju, jim wažne pſlužby wopofaſacž, dha ſo nadžijam, w krōtkim cžaſu wažnive kommando doſtačž, woſebje dofelž ſym jim hižom wot priedy ſnath. Ečto je potom dale cžinicž, dyrbimoi wocžafacž. Sa ſym na twoju pomož licži, a mōže nam wona potrebnia bycž, jeli ſy Ty w tħocžebuſkich murjach.“

Maſka bē ſaſo nēſotre wołomiſi w tħutnym roſmyſlenju, potom t roſſbudženoſcžu rjeſny: „Ħaj, chžu ſwoje ſacžucze pſchewinycž a tam hicž, ſo bych Tebi pomhała wulke wēžy doſonjecž a ſwoje wjecženje nad Nēmzami ſpoſojicž. Mi mōže, mi budže ſo tež wucžet wotewricž w tym ſamym domje, kotrhž mōj wobohi nan a ja t hroſbu wopuſchcžichmoj. Tam bydli tōn jenicžti muž, kotrhž je namaj luboſcž wopofaſował a ſwēnoſcž, ſamo w njeſbožu, wobarnował: Žid Levi. Wēſcze mi wōn radu we ſwojim domje wobhydlenie ſpožcži, pſchetož t mojim pſchijecžom ſa njeho žadny ſtrach njenaſtanie. Tež je tōn ſtary muž tał woſhrocženy kaž ja, a dyrbi mi t radoſcži pſlužicž, jecho wothladačž.“

„By mi lubſcho byſo“, ſapadže jej jejny nawoženja napſchiſnje do pſlowa, „hdy by w jenym tħheſcžijaniſkim domje bydliſa!“

„Žane pſchedbudy, mōj najdrožſchi! Ečtoha je bližſchi był temu, kiž bēſche mjeſ rubježnikow padnył?“

„Tōn, kotrhž jemu ſmilnoſcž wopofaſa.“

„Nō, dha je tež mi tamny Žid najbližſchi, pſchetož wōn ſamo ſwoju naturſku bojoſcž pſched ſmjercžu pſchewiny a mojeho nana t ruſi jecho mordariow wumō. Podtłōčeni ſo loſto t podtłōčēnym namaſaju. Tež ſtorſa Leviowy dom t mēſchcžaniſkej muri. Widžiſchli teho dla mōj bēly ſchlewjet t wyſkoſeho ſwiſloweho woſna ſmahowacž, potom wēſch, hdyž Twoja Maſka bydli a Eže wocžafuje; a nētlo dobru nōž, mōj najlubſchi! dyrbimoi ſo dželicž. Njepſchewodž mje, mojeho dobreho mjena dla! Wōh Eže ſwarnuj a pſchijwedž Tebe bōriſ pſches ſpowalane murje Rhocžebuſa t Twojej wopuſchcženej njewjeſcže!“

Hiſchcze raſ jemu hubje te koſchej poſticži, hiſchcze raſ jecho wobjecze cžerpjeſche a tħwataſche potom ſama wotſał na tym pučžu, na kotrymž bē t nim pſchichla.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake t bliſka a t daloka.

— W Pētrowej žyrſwi w Budyſchinje ſo tepjenje twari. Duž maja ſo ſa cžaſ twarjenja wiſhitke Wože pſlužby w Marcžinej žyrſwi.

— Wotrijeſna wucžetiſka konſerenzja ſa Wojerowſki wotrijeſ ſmēje ſwoju lētnu ſhromadžiſnu pſchichodnu ſrjedu 9. ſeptembra we Wojereczach.

— Mowa želeſniza t Raſez do Wojerecz ſo najſſerje poſledne dny ſeptembra ſwjedženiſzy wotewri. Wotmyſlene je, ſo rano cžaſ t Wojerecz do Raſez pōndže. W Raſezach dyrbi ſo prēmje poſwitanje mēcž. Pſchipołdnju mēł potom cžaſ ſaſo do Wojerecz wotjēcž a na wiſchēch ſaſtaniſchcžach ſaſtawacž, hdyž by powitanje byſo. Wotmyſlene je, ſwjedžen t hoſcžinu we Wojereczach ſtōncžicž.

— Rhēžor a ſaſti kral ſy pſchi wojerſkei paradže w Mēžu byłoj. Tam je pſchi hoſcžinie tħēžor rēcž mēł, w kotrejž je wuprajil, ſo je w tu tħwilu nadžija, ſo ſo mēr ſdžerži. Wēſo ſy tele tħēžorowe pſlowa po žylym kraju wulke ſpoſojenje ſbudžiſe, hdyž ſo w poſledni cžaſ wo ſdžerženje mēra bojachmy.